

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΝΑΛΑΜΒΑΝΩ ἐγὼ καὶ τοὺς δύο, εἶπε τότε ἡ Ἐλένη. Καὶ πιστέψτε με, πρέπει νὰ θεωρεῖτε τὴ δουλειὰ τελειωμένη. Μονάχα δώστε μου ὡς ἀντάλλαγμα τὸν Γκουνσόφσκι, ὅπως ἐγὼ σὰς δίνω τὸν πρίγκιπα Κιρκώφ καὶ τὸν κόμητα Σομπέργγ.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς συγκεντρώσεως φώναξαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς παραχωρήσουν αὐτὸ πού ζητούσε. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, μολοντοῦ ἦταν περὶ αἰχμάλωτός τους, τοὺς φρόβιζε, ἐφόσον βριμάωντο τὸν Κιρκώφ καὶ τὸν κόμητα Σομπέργγ.

Ὅταν ἀκόμα στὴ ζωῆ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ λείψῃ. Μονάχα ὁ Καμένια ἐδίσταζε καὶ σάπαινε. Τότε ὁ Ἀλέξης εἶπε ἀποφασιστικά :

— Ἀς τῆς τὸν δώσουμε! Τῆς ἀξίζει!

Καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸ Βασιλικὸφ, ἔδωσε γερὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Γκουνσόφσκι, τὸν ὁποῖο, ἔτσι δεμένο, πέταξε κατόπιν τοῦ πάτωμα.

— Ἀ! εὐχαριστῶ! φώναξε ἡ Ἐλένη. Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο!..

Καὶ φίλησε παρὰφορα τὰ χέρια τοῦ Ἀλέξη.

Ὁ Γκουνσόφσκι ἐννοίωθε περὶ πᾶς ἦσαν χαμένοι. Τώρα εἶχε ἐγκαταλείψει περὶ καθε πρόσχημα κ' ἡ δειλία κ' ὁ τρόμος τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ μπροστὰ στὸ θάνατο ἦταν κατὰ τὸ ἀπερίγραπτο. Κυλούσε κάτω στὸ πάτωμα κ' αὐτός, ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Τσάρου, ἔδινε τίς πᾶς ἀτιμὲς ὑποσχέσεις στοὺς συνομιλῆτες :

— Μὰ θὰ σὰς τοὺς παραδώσω ἐγὼ τὸν Κιρκώφ καὶ τὸν Σομπέργγ κ' ὅσους ἀκόμα θέλετε! τοὺς ἔλεγε τραυλιζοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία του. Ἀκούστε με, καλοὶ κ' ἀγαπημένοι μου φίλοι. Ὡς αἴρω τὸ βράδι θὰ εἶνε νεκροὶ, ἂν θέλετε. Καὶ χωρὶς σεῖς νὰ διατρέξετε τὸν παραμιζοῦ κίνδυνον. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε στὸ λόγο ἐνὸς παιλοῦ σὰς φίλου, ὁ ὁποῖος σὰς πρόσφερε ὡς τώρα ἀρεκετὲς ὑπηρεσίες. Μὴ μ' ἀφίνετε! Μὴ μ' ἐγκαταλείπετε στὴ διάθεσι τῆς Ἐλένης! Θὰ μὲ σκοτώσῃ. Σὰς ὑπόσχομαι πᾶς ὅσοι σὰς ἐνοχλοῦν, θὰ χαθοῦν ἀπ' τὸν κόσμο. Ἄν θέλετε ἐγγυήσεις, ὅτι θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου, σὰς δίνω μὰ μεγάλη καὶ τρομερὴ ἐγγύησι. Σὰς ἀφίνω ὡς ἄμωρο τὴν κ. Γκουνσόφσκι... καὶ, τὴ γυναικί μου. Εἶνε τὸ πᾶς ἀγαπημένο μου πλάσμα στὸν κόσμο! Θὰ σὰς τὴν παραδώσω κ' ἐσεῖς φυλάξετε τὴν ὅπου θέλετε. Ἐγὼ δὲν θὰ ξέρω τίποτε σχετικῶς, δὲν θὰ σὰς ρωτήσω τίποτε καὶ ἂν κατὰ τὴν ἰδέα σας, δὲν κάνω αὐτὰ πού σὰς ὑποσέθηκα, σκοτώστε τὴν. Ἐ; Εἰμαστε σύμφωνοι;

Ἐξείνη τῆ στιγμῆ, ὁ Ἀλέξης Βασιλιεβιτς ἔγνεψε στοὺς συντρόφους του κ' αὐτοὶ ἄρχισαν ἕνας—ἕνας ν' ἀποχωροῦν, ἀδιασκέμνοι ἀπ' τὰ λόγια τοῦ αἰχμαλώτου τους. Ὅσο ἡ αἰθουσα ἀδειάζε, ὁ Γκουνσόφσκι, καταλαβαίνοντας ὅτι τὸν ἐγκατέλειπαν στὴν τύχη του, διπλασίασε τοὺς θρήνους του, τίς ἰκεσίες του καὶ τίς ὑποσχέσεις του.

Μὰ ὅτι συνομιλῶτα ἐφείργαν χωρὶς νὰ δίνουν προσοχὴ στὰ λόγια του, ὅς ὅτου τέλος ἔμεινε μόνος μαζί με τὴν Ἐλένη.

Παρ' ὅλα τὰ δεσιμά του, εἶχε μαπορθώσει ν' ἀνορθωθῆ κάπως στὸν τοίχον καὶ μετὰ τὰ μάτια, ἀνονημένα πελώρια ἀπ' τὸν τρόμον, παρακολούθησε τρέμοντα τὴν ὄραα χορεύτρια, ἡ ὁποία ἤσυχυ—ἤσυχυ, εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἕνα γερὸ κορδόνι, προοραμῆνο γιὰ τὸν ἀνθρωπὸ τῆς.

Χωρὶς τὴν παραμικρὴ παραχθῆ, ἔδωσε τὴν ἄκρη του σὲ μιά θηλειὰ τόσο τελεία, ὥστε θὰ τὴ ζήλευε κάθε ὄμιος.

Ἐπειτα σηκώθηκε, πήγε ὅς τὴ σκάλα καὶ φώναξε τὴν Κατερίνα.

Ἡ γερὰ κατέβηκε ἀμέσως καὶ κάρφωσε τὰ φλογισμένα τῆς μάτια στὸν Γκουνσόφσκι.

Τὸν εἶδε ἀνορθωμένο σὲ μιά γωνιά νὰ τρέμῃ, μισοπεθεμαμένος κιάλας, καὶ τὸ θέαμα αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησε τόσο, ὥστε ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ τριβῆ τὰ χέρια τῆς.

— Βλέπεις; τῆς εἶπε ἡ Ἐλένη. Δὲν φόρεσες τὰ γιοφινά σου χωρὶς λόγο.

— Βλέπω, βλέπω, ψυχούλα μου! ἀπάντησε ἡ γερὰ Κατερίνα.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ πάλι, δείχνοντας τὰ δύο δόντια πού τῆς εἶχαν ἀπομείνει στὸ στόμα τῆς καὶ τὰ ὁποῖα ἀπειλοῦσαν τὸν Γκουνσόφσκι.

— Ἐφύγαν ὄλοι; ρώτησε τότε ἡ Ἐλένη.

— Ναι, ὄλοι. Εἴμαστε τώρα ἐν οἰκογενείᾳ. Κανεὶς δὲν θὰ μὰς ἀνησυχῆσῃ.

— Μητέρα... Πρέπει νὰ πὰς νὰ φέρῃς τὴν ἀδελφῆ μου Βέρα.

— Ναι. Ἐχεις δίκιο. Ἡ Βέρα πρέπει νὰ τὸ δῇ αὐτὸ. Πρέπει. Πάω νὰ τὴ βρῶ. Ξέρω πού εἶνε. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲν θὰ στενοχωρηθῆς μόνη σου;

— Μὰ δὲν εἶμαι ἐντελῶς μόνη, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἐλένη. Ἐχω ἕνα καλὸ σύντροφον γιὰ κουβέντα.

Ὅταν ἡ γερὰ ἐφύγε, ἡ Ἐλένη εἶπε στὸ Γκουνσόφσκι :

— Τὴν ἀπομάκρυνα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συζητήσουμε μετὰ περισσότερη ἄνεσι. Ξέρεις, Γκουνσόφσκι, στὸ χέρι μου εἶνε νὰ σὲ σώσω...

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε ἕνα μούγκρισμα ἐλπίδας. Δὲν τὸ περίμενε καθόλου αὐτὸ.

— Ὅ, τι θέλεις, ὅ, τι θέλεις θὰ σοῦ τὸ δώσω! τραύλισε πνιγμένος ἀπ' τοὺς λυγμούς του. Ὡ! μορσοῦλα μου κόρη, ἐγὼ ἤμουν πάντα φίλος σου καὶ κάνωμε τόσα ὄραα πράγματα μαζί. ἤξερα πάντα δὲν μποροῦσε νὰ μὲ σκοτώσῃς! Αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατόν! Ὅχι! Ὅχι! ἤθελες νὰ μὲ φροβίσης μόνο. Μὰ γιατί; Γιατί;...

Ἐξαφνα ἔπαψε νὰ μιλά, γιατί δὲν ἐπίστευε σ' αὐτὸ πού ἔβλεπε. Κόντευε νὰ λιποθυμῆ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἡ Ἐλένη τὸν ἔβλεπε ἡ μᾶλλον ἔβλεπε μόνο τὸ ἕνα του χέρι. Μὰ ἦταν κ' αὐτὸ κατὰ.

Μπορεῖ νὰ κάνει καὶ ἄλλη τόσα πράγματα μετὰ τὸ ἕνα χέρι...

Ἡ χορευτριά διάβασε καθαρά τὴν τελευταία αὐτῆ σκέψι μετὰ τὰ πεταγμένα ἀπ' τῆς κόγχης τοὺς μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ ψυχρὰ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα τῆς τὸ περιστροφὸ τῆς.

Ἡ θεὰ τοῦ ὄπλου αὐτοῦ ἔκανε καλὸ στὸ Γκουνσόφσκι, ὁ ὁποῖος κ' ἕνα μορφασμὸ, γύρισε ἄλλοῦ τὰ μάτια του.

Ἐἶδε τότε στὴν ἄλλη γωνία τοῦ δωματίου τὸ πτώμα τοῦ Ντολίμν, καθὼς διαγαρόφαν κάτω ἀπ' τὸ χαλί, μετὰ τὸ ὅπου τὸν εἶχαν σκεπάσει. Μιά μικρὴ λήμνη αἵματος εἶχε σχηματισθῆ ὀλόγουρα, πού ἀπλώνονταν διαρκῶς πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ἀστυνομικὸς τραβήχτηκε πίσω, πρὸς τὸν τοίχον, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ φρίκη.

— Ἄν θέλεις νὰ σὲ σώσω, εἶπε ἡ Ἐλένη, θὰ ὑπογράψῃς μὰ διαταγῆ, διὰ τῆς ὁποίας θὰ διατάξῃς νὰ σταματήσῃ κάθε ἐπίδειξις τῆς νεαρᾶς Γαλλίδος!...

— Ἀ! αὐτὸ ἦταν! Αὐτὸ ἦταν! φώναξε ὁ Γκουνσόφσκι. Ἄ, κόρη μου... βέβαια θὰ σοῦ τὴν ὑπογράψω... ἀμέσως μάλιστα... Ἄν ἤξερα, ὅτι ἐνδιαφερόσουν τόσο γιὰ τὴν Πρίσκα, θὰ τὸ ἔκανα ἀπὸ πρὶν! Μὰ φρόνημα ἡλίθιος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι κ' ἄξιζα ἕνα τέτοιο μάθημα. Ἐ; Θέλωσε νὰ σοῦ δώσῃς ἕνα καλὸ μάθημα, δὲν εἶν' ἔτσι; Πές το μου. Περιμένε νὰ σοῦ ὑπογράψω αὐτὸ πού θέλεις. Πάρε τὴν σφραγίδα μου ἀπ' τὴν τσέπη μου, Βοϊσκόβα μετὰ τὸ πορτοφόλι μου. Ἐχω ἐκεῖ μέσα ὅ,τι μὰς χρειάζεται. Καὶ εἰδικὸ χαρτί. Ἄ! ὁ Γκουνσόφσκι εἶνε ἀνθρωπος τῆς τάξεως. Αὐτὸ εἶνε γνωστὸ!...

Ἡ Ἐλένη τὸν ἔφαξε κ' ἀδειασε τίς τσέπες του, ὄλες του τίς τσέπες. Βοῆκε ἐκεῖ μέσα πράγματι ὅ,τι τῆς χρειάζοταν.

Χωρὶς χρονοτριβές, ὁ Γκουνσόφσκι ὑπέγραψε καὶ σφράγισε μόνος του τὴν διαταγῆ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Πρίσκα ἀπηλλοτριώσετο κάθε ἐπιτηρώσεως ἐκ μέρους τῆς Ὁμορφίας.

Ὅταν τελείωσε, περιμένε νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ἡ Ἐλένη.

Ἐξείνη ἄμως διπλώσε τὴ διαταγῆ του, τὴν ἔβαλε στὴ τσάντα τῆς κ' ἔπειτα τοῦ εἶπε μετὰ τὸ πᾶς φυσικὸ ὕψος τοῦ κόσμου :

— Καὶ τώρα, θὰ πεθάνῃς!...

Ὁ Γκουνσόφσκι οἶθε τὸ περίμενε αὐτὸ. Καὶ τότε ἡ ἀπελευσία του τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος τῆς ἀπογνώσεως. Εἶχε τὸ ἕνα του χέρι ἐλεύθερον. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ κἀνῃ κάτι μ' αὐτὸ, μολοντοῦ ἤξερε ὅτι κινδύνευε νὰ δεχτῆ καμμιά σφαιρίδα ἀπὸ τὸ περιστροφὸ τῆς Ἐλένης. Μὰ ἂν δὲν τὸν πετύχαινε ἡ σφαιρίδα τῆς, μποροῦσε ἴσως καὶ νὰ σωθῆ.

Ρίχτηκε λοιπὸν μ' ὄλο τὸ βάρος ἐπάνω στὴ χορευτριά καὶ μετὰ τὸ ἐλεύθερο χέρι του ἀναζήτησε τὸ περιστροφὸ τῆς. Ἡ Ἐλένη πυρο-

Ὁ τρόμος τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ μπροστὰ στὸ θάνατο, εἶχε κάτι τὸ ἀπερίγραπτο...

βόλησε άμέσως και κυλόσθηκε μαζί του κάτω στο πάτομα.

Ο Γκουινσόφσκι έβγαλε τότε ένα φορητό στεναγμό και την παράτησε. Η σφαίρα της του είχε τραπήσει το λαιμό. Πιγνόταν και το αίμα έβγαυε άπ' το στόμα του κυματιστό.

Η 'Ελένη άνορθώθηκε άμέσως μαυιασμένη, έξαλλη, ενώ ό άστυνομικός κυλόσσε μέσα στο αίμα το δικό του και του Ντούμιν. Τόν σήκωσε και στηρίζοντάς τον στον τοίχο, έπάνω από το άλλο πτώμα, τον κίτταξε. "Όταν είδε πώς άνέπνεε ακόμα, ψιθύρισε :

— Φοβήθηκα μήπως πεθάνει, πών έρθουν ή άλλες!....

Και τρέχοντας προς τη σάλα, άρχισε να φωνάζει :

— 'Ελάτε ! 'Ελάτε ! Θά ψηφήση ! Βιαστήτε !....

'Ακουστήσαν άμέσως βιαστικά βήματα και σε λίγο παρουσιάστη-
κε ή γρηά Κατερίνα, μαζί με τη Βέρα.

Η άδελφή της 'Ελένης διατηρούσε το πρόσχαρο ύφος της και κρατούσε στα χέρια της μια ξύλινη κοντάλα, την οποία ο Ζιλμπέρ της είχε άφοράσει πρό όλίγου στο παζάρι.

Είδε την άδελφή της πλημμυρισμένη στο αίμα, έναν άνθρωπο να ρογγάζη άκουμπισμένος στον τοίχο κι' ένα πτώμα από κάτω από τον τάπητα.

Δέν φώναζε όμως από φόβη, μά παίρνοντας για πρώτη φορά ίσως στη ζωή της σοβαρό ύφος, πλησίασε την άδελφή της και τη ρώτησε :

— Δέν πληγώθηκες, 'Ελένη ; Τι συμβαίνει λοιπόν ;

Συγχρόνως, ή γρηά Κατερίνα ρώτησε με φωνή άγρια κι' υπόκωφη :

— Γιατί άρχισες χωρίς έμας ;

— Ρίχτηκε έπάνω μου κι' αναγκάστηκα να πυροβολήσω, άπάντησε ή 'Ελένη. Μά δέν επέθανε ! Εύτυχώς ! Μάς βλέπει. Μάς ακούει !....

Και γυρίζοντας προς την άδελφή της, ειπε με ύφος επίσημο, δείχνοντάς της τόν Γκουινσόφσκι :

— Βέρα, αυτός 'είνε ένας από τούς δολοφόνους του πατέρα σου ! Ήταν άρχιμύτακας στο όργανο της Σιβηρίας, όπου τόν είχαν στείλει τόν φτωχό μας πατέρα. Αυτός έγινε άφορη κι' τόν κρεμάσαν.

Συγχρόνως ή γρηά Κατερίνα πλησίασε τόν έτοιμοθάνατο και του φώναζε στο αυτί :

— Θυμήσου τόν 'Απόστολο ! Τόν 'Απόστολο Πέτροβιτς.... Τόν θυμήθηρες... "Ε ; 'Αφού λοιπόν τόν θυμήθηρες, μπορείς να ψηφήσης....

— Το κατάλαβα, ειπε ή Βέρα, όταν είδα τη μητέρα με τα καλά της, πώς κίπτι τέτοιο θά γινόταν. Και τώρα θά τόν κρεμάσουμε, όπως κρέμασε τόν πατέρα.

— Ναί, άπάντησε ή 'Ελένη. Βοηθήσε με, μητέρα....

Τότε, ή γρηά Κατερίνα κι' ή 'Ελένη μετέφεραν τόν Γκουινσόφσκι έπάνω στο τραπέζι.

— Θά μου ληρώση το καλό μου φόρεμα, πού έχω να το φορέσω άπ' το γάμο του 'Αποστόλου, έλεγε ή γρηά. Μά δέν έχει σημασία. Θά τόν πάλνω μέσα στο αίμα του.

Και άρχισε πάλι να γελάει σαρκαστικά.

Η Βέρα δέν έκανε τίποτε, γιατί κρατούσε στα χέρια της την κοντάλα της, μά δέν έκανε ούτε μά κίνηση, ούτε ένα στεναγμό του Γκουινσόφσκι, ό άποιος άνάσκαπε λαχανιασμένα, ενώ το αίμα κυλόσσε ποτάμι άπ' το στόμα του.

"Όταν τόν άπόθεσαν στο τραπέζι κι' ή 'Ελένη του πέρασε τη θηλιά στο λαιμό, ό μελλοθάνατος αναπήδησε κι' άνοιξε διάπλατα τα μάτια του.

Η 'Ελένη πέρασε τότε την άλλη άκρη του σκοινιού σ' ένα δοκάρι του ταβανιού.

— Τελείωσε ! φώναζε σε λίγο και πήδηξε άπ' το τραπέζι.

Τότε κι' ή δυό γυναίκες τράβηξαν άπότομα το τραπέζι κι' ό Γκουινσόφσκι βρέθηκε κρεμασμένος στη μέση του δωματίου.

"Έκανε δυό—τρεις σπασμούς κι' έπειτα άπόμεινε άκίνητος. 'Αμέσως ή τρεις γυναίκες άγκαλιάστησαν κι' άρχισαν να φιλιούνται.

— Μην άσכולείται με τα πτώματα, ειπε ή Κατερίνα στην 'Ελένη. 'Αναλαμβάνω εγώ. Θά τά θάσω εγώ. 'Εξ άλλου θά έχουν και συντροφιά....

Και της έδειξε μια μεγάλη πλάκα στην άκρη του δωματίου. Η 'Ελένη άναστήχασε και γύρισε άλλου τα μάτια της. "Επειτα ειπε :
— "Ελα μια στιγμή έπάνω μαζί μου, μητέρα. Θέλω να σου πω κάτι.

"Όταν ή τρεις γυναίκες άνέβηκαν έπάνω και βρέθηκαν στο πίσω μέρος του μαγαζιού, γονάτισαν μπροστά στις εικόνας κι' άρχισαν να εδχαριστούν την Παναγία και τούς άγγέλους, γιατί όλα έγιναν, όπως χρόνια τώρα τα εύχόντουσαν.

"Επειτα, ή Βέρα φίλησε την άδελφή της και τη γρηά και πήγε να συναντήση τόν ήθροπόδ Ζιλμπέρ, ό όποιος την περιέμενε έξω.

"Όταν έμειναν μόνες, ή 'Ελένη έβάλε στο χέρι της γρηάς ένα σταυρό μεγάλης άξίας, πού της τόν είχε χαρίσει ό πρίγκιψ Κιζνάρ και της ειπε :

— Δάνεισε μου όχτώ χιλιάδες ρούβλια και κράτα αυτό το σταυρό ως ένέχυρο. 'Εχω άνάγκη χρημάτων. Θά σου τά έπιστρέψω μετά όχτώ ήμέρες με τόκο είκοσι τοίς εκατό...
('Ακολουθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

(Του ΦΡ. ΚΟΠΠΕ)

Προτού το χρώ πώρηται παγώσει τα ρούακια και σύγνεφα στον ουρανό κυλήσει σκοτεινά, τα τελευταία γροίκισε να κελιάδουν πουλάκια και κίτταζε πού άνθίζονε τα ρόδα τα στερνά.

'Υπόσχεται ό Νοέμβριος για μια στιγμή ν' αφήση να λάμπη ακόμα όλόγυρα ή φύση έτσι τερπνή, τα χρυσομένα δέντρα του κι' ή ξαφειρένια δύσι ξεχίνουν μάγια πού σκορπά σαν σβόν' ή καλλονή.

Αυτό να μείνη δέν μπορεί, καρδιά μου, τό γνωρίζεις. 'Αλλά κοντά στην εποχή πού τώρα κλαίει πειά προσπάθησε για μια στιγμή ακόμα να ελιπίσης, κλέψε άπ' την ώρα καπιτί πού φεύγει μακριά.

Και τ' όνειρό σου στα στερνά μωρόχομο άς άνθισει, λημονά πώς τη θύρα μας χειμώνας τη βροντά κι' έρχεται πάνω από τη γη σκληρά για να σκοτίση ελιπίδες ποινα θηήματα, φύλλα νεκρά κι' αυτά.

Μετάφρ. ΑΣ. ΖΑΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΥΑ ΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

(Του ΜΙΑΤΩΝΟΣ)

Καλέ μου, μήτ' ή αϊγινη πνοή πούχει τη χάρι με τα πουλιά να ήφώνεται, μήτ' άνθος ή χορτάρι, μήτε του ήλιου ανατολή στη χώρα αυτή τη θεία, μήτε καρπός πού άπ' τη δροσιά να λάμπη, ούτ' ευωδία πού σε άποθρόγια χύνεται, και μήτε τα βραδάκια, μήτ' ή νυχτιές πού θλιβερά τις ψάλλουν τα πουλάκια, μήτ' άστρα, σελήνοφωτο, περιπατοι... Κανένα πράγμα δέν μούνα αγαπητό, σαν λείπει από μένα.

Η ΡΟΔΑΡΙΑ

(Του PHILEAS LEBESGUE)

Σάν ροδαρία με τ' άνθη τ' άνοιγμένα όπον στο χιόνι όλόγυρα ευωδιάζει, σαν άνθος τρυφερό, γλωμώ παρθένα, το γέλιο σου, άχ, πόσο με ταράζει !

Κι' ή ψυχή σνλλογιέται τέτοια χारी, τ' άνθος αυτό σαν όνειρου μελωδία, με τα χείλη να τρέξη να τό πάρη με τών ματιών το φως, την άρμονία.

Σά μιάν άχτίδα όπου άργά προβαίνει στο χιόνι άπάνω σαν δειλή άχτίδα, έτσι ή ματιά σου μένει χαραχισμένη στην καρδιά μου, λευκή μου κοραίδα.

Λιώνει σαν δάκρυ ή δύστυχη καρδιά μου, σαν όνειρο γλυκό με μιάς σκοροπίνε οι πόθοι και τ' άμέτρητα φιλιά μου πού την πνοή σου άχόρταγα ποδοίνε.

Θρηνή ή ψυχή μου εκεί πού ταξιδεύει, σαν γυόλι πού μια νύχτα χιονισμένη μωσχοβολά. Μην εν' πού με παιδεύει ή θύμρη σου, κόρη, ή μακροσυμένη

Πού είνε ζωντανή κι' όνειρου μοιάζει ; Τά χείλη σου, άχ, δός μου και το χέρι για να γείρη ή καρδιά μου πού στενάχει μια νύχτα μοναχή να μη ύποφέρη...
Μετάφρ. ΕΛ. ΛΑΜΑΡΗ

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Του ΟΤΤΟΥΕΥ.)

'Οραία γυναίκα ! Σ' έλλασε ή φύση τ' αγαθό πνεύμα για να ξυτηγήση μέσα στον άντρα. Δίχως έσένα θάμαστε πάντα θεριά άγορευμένα.

'Η τόση χάρι σου μās θαμπαίνει κι' άχ, ή άγάπη σου δέν τελείωνει, σαν την αίονια χαρά κι' αλήθεια πού κλείνει, άδολη, μες στα στήθια.

"Αν κάποιος γλύπτης άγγέλους πλάσει κι' αυτούς με σέβανε θά τούς όμοιάση κι' ό,τι ό Παράδεισος λένε πώς έχει ένα σου βλέμμα μόνο κατέχει.
Μετάφρ. ΜΑΝΩΛΗ ΜΑΓΚΑΚΗ

